

O Hep Bize Doğardı...

She was Always Born to Us...

Üstün Yıldırım*

Öz

Türkiye’de kütüphanecilik eğitiminin öncü öğretim üyelerinden hocam Prof. Dr. Berin Yurdadoğ’un vefatı nedeniyle kaleme aldığım anı yazısıdır.

Anahtar Sözcükler: *Prof. Dr. Berin Yurdadoğ; Türk kütüphaneciliğine kanat gerenler; Türk kütüphaneciliği.*

Abstract

This is the memoir that I wrote because of death of my dear professor Prof. Dr. Berin Yurdadoğ who is one of the leading lecturers of librarianship education in Turkey.

Keywords: *Prof. Dr. Berin Yurdadoğ; pioneers of Turkish librarianship; Turkish librarianship.*

Kolay değil aramızdan ayrılıp bizi bizle bırakıp gidenlerin ardından yazmak. Hem de o kanıksanmış, alışılmış deyişlerin dışında kimi sözlerle... Yazmak istediğiniz kişi bir de Prof. Dr. Berin U. Yurdadoğ ise... Zor... Çok zor... Keşke yazılacak her şey ardından değil de yaşarken yazılıydı da kendi okusaydı kendini.

Sevgili Hocam beni bağışlasın onca birliktelik varken ben de soyundum onun ardından yazmaya... Her şeye karşın becermeye çalışacağım ve o beni anlayacaktır. Çünkü o insanın gönlüne bakmayı çok iyi bilirdi.

Evet, bakmayı iyi bilirdi o. Bilirdi, bilgiliydi. İnsanı da çok iyi okurdu. Beni okuduğu gibi...

Çok sık olmasa da yılda bir iki kez bir araya geliriz biz 1964 yılında Kütüphanecilik Bölümünde sınıfdaş olmuş arkadaşlar. Sınıfdaş olmamızın yıl dönümleri dışında toplandığımızda hocalarımızı da çağırırız kimi zaman. Zaten hoca dediğin de kaç kişiydi ki? Kala kala Berin Hanım ile Özer Bey kalmıştı. Berin Hanım, kimi zaman “Yavrucuum arkadaşların arasına girmeyeyim.” türünden incelik gösterse de “Onu yılda bir kez yapıyoruz. Siz de bizim arkadaşımızsınız.” çağrısını ikiletmez, çıkar gelirdi en doğal güzelliğiyle.

Öğrencileri onun yurduydı. O hep bize doğardı.

O toplantılardan birindeydik. Yanılmıyorsam Cer Modern’de toplanmıştık. Yeni çıkan *Ben Bende Değilim: Pek Çok Ben Varmış Bende Benden Dışarı* adlı kitabımı vermiştim utana sıkıla. Gururlandı, mutlu oldu öğrencisinin emeğiyle, ürünüyle. Onu öyle görmek beni de mutlu etti. Baktı kitaba. Kapaktaki bana da baktı. İtalya’da sokak ressamının çizdiği karikatürüm vardı

---

* Emekli Kütüphaneci. E-posta: oustunyildirim@gmail.com
Retired Librarian, Turkey.

o kapakta. Birkaç saniye sonra beni bana anlatmaya başladı. Duraksamadan hem de. Kapakta ben yoktum da ben yazılmışım gibi okuyordu. Şaşırılmışım. Ne yalan söyleyeyim korkmuştum da. Oysa güzel şeylerdi duyduklarım. Şaşkınlığım ve korkum birbirine girmiş, almiş başını gidiyordu. O andaki en büyük sorunum ise Hocamın söylediklerini belleğimde tutamayacak olmamdı. Neredeydi bende ondaki zekâ. Hem tutamazdım belleğimde hem de daha çok söylemesi coşkusu vardı yüreğimde. Yazılması gereken daha çok şey... Beni bana yazmasını istedim kendisinden. Belki bir kitabımda da kullanırdım yazdıklarını. Yazacağını söyledi; ama yazmadı, yazamadı.

Fotoğraf 1. O toplantılardan birinde... Cer Modern' de...

Güzel şeylerdi söyledikleri. Dediğim gibi o günün şaşkınlığında ve coşkusunda tek tek yazamamıştım belleğime; ama kendimi bildiğimi, kendimi beğendimi söylüyordu. Güzel olmayanları da öylesine güzel söylüyordu ki onlar bile hoşuma gidiyordu. O duygu karmaşası içinde yanlarına gittiğim arkadaşlarıma iletmişim Berin Hanım'ın beni şaşırtan o becerisini, "Berin Hanım kişilik okuması yaptı" demiştim. Evet, kişiliğimi okumuştum; ama bütün o okuma Cer Modern'in yemek masalarından birinde kaldı öylece.

Onun yurdu insandı. O hep bize doğardı.

Fotoğraf 2. Türk Kütüphaneciler Derneği IV. Kurultayı, Niğde; 26.08.1968

Kimi zaman ben de okumaya kalkarım kendimi. Dünümü... Önceki günümü... Ya da günlerimi... Bugünümle değerlendiririm. Nerede olduğumu belirlerim. Bakarım ki her gün olmasa bile her yaşta belirgin bir gelişimim var. Değişim değil, gelişim. Evrilme ya da. Yakın çevremdeki insanlarla karşılaştığımda kendimi, daha iyi anlıyordum bendeki gelişimi. Bu bir kendini beğenme değil. Üstün görme hiç değil. Adım Üstün olmuş daha çok üstünlüğü ne yapaydım ki... Yok öyle bir hırsım. Belki de herkesin çok önce geldiği; ama orada kala kaldığı yere ben yeni geliyordum ya da anca gelebilmişim. Öyle düşünelim.

Ben beni böyle okurken, beni okuyanın tek ben olduğumu sanırken bir başkası da okurmuş beni evire çevire. Hem de görmeden, ta uzaklardan.

Ara ara telefonla görüştüğümüz Berin Hanım değil miymiş beni ta öteleden okuyan. Uzun konuşmalarımız olurdu telefonda. Hem benimle hem Sevinç'le... İşte bu konuşmaların birinde sağdan soldan konuşup dert yanarken, "Sen geliyorsun, geliştiriyorsun kendini" demişti bana; beğenisini de ileterek. Tam da kendimde bunları okuduğum günlerdeydi bu konuşma. Nasıl bir coşkuyla, mutlulukla atlamıştım Hocamın sözlerinin üzerine. Onaylanmışım. Hem de Hocam tarafından.

Fotoğraf 3. Kütüphane Haftası kapanışı, Milli Kütüphane, 4 Aralık 1966

Olaylar birbirini çağırırken yeniden eskiye doğru akar oldu yazı. Böyle olunca da geldim öğrencilik yıllarına. Kütüphaneci olmak için uğraş verdiğim(iz) günlere. 1966 yılının Mayıs ayı olduğuna göre ikinci sınıfın sonu olmalı. Derslik olarak da kullandığımız bölüm kütüphanesindeydik. Öndeki sıraların birinde oturuyordum. Önümdeki kâğıda yazıyordum, çiziyordum, imza atıyordum. Bildiğim şiirlerden, türkülerden, şarkılardan dizeler, dörtlükler dökürüyordum kâğıdın üzerine. Yazıp dururken öyle Berin Hanım da okurmuş. Yazdıklarımı değil, beni. Ta o zaman da okurmuş. Şimdi ayırıyorum onu. Orada bulunmamızın nedeni ders miydi? Başka bir şey miydi? Anımsayamıyorum. Orada mı? Sonrasında mı? Yakın bir geçmişte ölmüş olan Sema Göksel adına düzenlenecek anma günümde şiir okumamı istedi, eğer ben de istersem. O isteyince ben de istedim. Severdim şiiri. Okurdum da. Berin Hanım, bütün bunları bir güzel okumuştun, yazdıklarımın, çizdiklerimden. Hem de doğru okumuştun.

Dedim ya, onun yurdu öğrencileriydi. O hep bizde doğardı.

Güzel hocam için bir kez daha okuyorum Yunus Emre'nin şiirini:

*Biz dünyadan gider olduk,
Kalanlara selam olsun!
Bizim için hayır dua
Kılanlara selam olsun!*

*Ecel büke belimizi,
Söyletmeye dilimizi,
Hasta iken halimizi
Soranlara selam olsun!*

*Tenim ortaya açıla
Yakasız gömlek biçile,
Bizi bir asan vech ile
Yuyanlara selam olsun*

*Azrail alır canımız,
Kurur damarda kanımız,
Yuyucağın kefenimiz
Saranlara selam olsun!*

*Eceli gelenler gider,
Hepsi gelmez yola gider,
Bizim halimizden haber
Soranlara selam olsun!*

*Derviş Yunus söyler sözü,
Yaş doludur iki gözü
Bilmeyen ne bilsin bizi,
Bilenlere selam olsun!*

Evet, Prof. Dr. Berin U. Yurdadoğ bilirdi, bilgiliydi. Bilge bir insandı. İnsanları iyi okurdu... Beni okuduğu gibi...

Güle güle Hocam. Biz de geleceğiz birer ikişer. Daha önce gitmiş öğrencileriniz de var orada...

Daha kötü bir Türkiye görmediniz ya!

Mutluluğunuz bu olsun...